

• Hoe een schijnbaar hopeloze zoektocht naar de verloren zoon van Mark Wessels (78)

uiteindelijk toch succes oplevert

Op zoek naar Manolito

Wat het Rode Kruis en het tv-programma Spoorloos niet lukte, werd een succes voor Hengeloër Erik Gigengack. Hij beet zich vast in een zoektocht naar de Spaanse zoon van een 78-jarige vriend. Na 57 jaar hebben vader en zoon elkaar voor het eerst ontmoet. Dit is Gigengacks bijzondere verhaal.

door Erik Gigengack
HENGLO/MÁLAGA

In augustus 2015 logeerde mijn vriend Mark (78) een paar dagen bij mij, in Hengelo. Hij was bezig met de voorbereiding van een reünie van zijn familie, waarvan de roots in Al-melo liggen. Zijn bezoek werd ook de aftrap van een ultieme poging om zijn oudste zoon te vinden. Die werd 57 jaar geleden in Zuid-Spanje geboren. Midden jaren tachtig had Mark zelf nog gezocht in Málaga, maar tevergeefs. Dik tien jaar geleden riep zijn dochter Patricia de hulp in van zowel het Rode Kruis als van het tv-programma Spoorloos, maar dat leverde niets op.

De ervaring die ik opdeed met het stamboonderzoek naar m'n eigen familie en die van mijn in Indonesië geboren vrouw, kon ik heel goed gebruiken om onderzoek te doen naar de whereabouts van de zoon van Mark. En daarmee begon een intensieve zoektocht naar een man van wie alleen wisten dat zijn moeder hem Manolito noemde, en dat hij nu 57 jaar oud zou zijn.

Aurora

Mark voer eind jaren vijftig met de Koninklijke Marine over de wereldzeeën. Op een van die tochten leerde hij de charman-te Aurora kennen. Tijdens zijn eerstvolgende verlof bezocht Mark zijn inmiddels zwangere geliefde in Spanje. Het verblijf liep uit, waardoor hij zich te laat meldde aan boord. De zeekrijgsraad nam het verzuim hoog op en Mark moest zes weken de cel in. Kort na die uitspraak bevlieëde Aurora in Málaga van hun zoon Manolito. Maar het lukte Mark niet om snel weer een bezoek aan Málaga te brengen.

Wel schreven de twee elkaar brieven. De laatste brief van Aurora kwam in augustus 1962 - de brief zelf was verloren gegaan, alleen de envelop was er nog. Aurora liet weten dat ze in Barcelona was en dat ze overwoog om Manolito ergens ter adoptie aan te bieden.

Onderzoek

Tja, waar moest ik beginnen te zoeken? Naar later bleek hebben zowel vader als zoon geprobeerd elkaar te vinden, maar dat leverde bij gebrek aan informatie geen aanknopingspunt op. Ik heb me vanaf het begin op zowel Málaga als Barcelona gericht. In de eerste fase heb ik op internet, en vooral op genealogische sites, gezocht naar moeder en zoon. Maar door het ontbreken van de tweede achternaam - Spanjaarden hebben een achternaam van de vader en een tweede achternaam van hun moeder - was het moeilijk om gericht te zoeken. Instanties als het *Registro Civil* in Málaga konden of wilden geen informatie leveren op basis van incomplete gegevens.

Ik moest de focus verleggen.

De wijk waar Aurora in 1958 woonde, het armoedige Playa de San Andrés, gelegen aan het strand van Málaga, bleek niet meer te bestaan. Online waren nog wel foto's te vinden van de gamelle huisjes aldaar. De moeilijke omstandigheden waren overduidelijk, maar aan levensreugde en overlevingskracht leek het de bewoners niet te ontbreken.

Ik kwam via Facebook in contact met de schrijver van een boek over de aangrenzende wijk El Bulto. Hierdoor werden de eerste summere gegevens bekend over het harde leven van vrouwen als Aurora.

Spaanse teksten

In die eerste weken had ik Engelstalige e-mails verstuurd naar instanties en personen in Spanje, maar ik realiseerde me dat ik met een Spaanse tekst meer reacties zou krijgen. Twee tolken die gegrepen waren door de zoektocht naar Manolito wilden het vertaalwerk kosteloos doen. Paperassen van Defensie hadden we opgevraagd. Hoewel de celstraf voor het te laat melden bij de marine wel is gedocumenteerd, vonden we in de stukken geen informatie over de aanleiding voor het verzuim: de liefdesrelatie met Aurora.

In Nederland waren de andere kinderen van Mark op de hoogte van de zoektocht. Dochter Patricia bleef steeds nauw betrokken bij het onderzoek en hielp mee informatie over en foto's van haar vader te verzamelen.

Ambassade en consulaat

Aangezien de verzoeken om een geboortebewijs vruchteloos bleven, heb ik contact gezocht met de Nederlandse en Spaanse vertegenwoordigingen in de beide landen. Ik werd een paar keer tussen de beide instanties heen en weer gestuurd, helaas zonder enig resultaat. Het moest andersmaal een nieuwe richting op met het onderzoek. Met de enige foto die van Aurora hadden, en met hulp van de beide vertalers, zijn er oproepen geplaatst op Facebookpagina's van verschillende instanties in Málaga en Barcelona. Ik benaderde zowel adoptiebureaus als historische verenigingen. Dat leverde vele likes op, maar nauwelijks informatie.

Via een contact van Marks dochter Patricia in Barcelona hebben we onderzoek gedaan naar het adres waar vandaan Aurora de laatste brief heeft gestuurd, in de zomer van 1962. Het bewuste pand ligt dicht bij het Columbusbeeld aan het begin van de bekende winkelstraat La Rambla. Maar nieuwe gegevens leverde dit helaas ook niet op.

Vloedgolf aan e-mails

Na twee maanden vruchteloos zoeken ontstond langzamerhand het idee de hulp in te roepen van de lokale en regionale me-

dia in Málaga. Maar eerst wilden we zelf meer ruchtbaarheid aan ons onderzoek geven, en dus hebben we op 23 november 2015 een website opgesteld: auro-ra.zyzz.nl. De site was en om mensen naar te verwijzen, om meer informatie te vinden en om mensen de gelegenheid te geven te reageren. De zoekvraag was niet alleen gericht op Manolito, maar ook op Aurora. Als we haar konden vinden, zou dat ongetwijfeld meer informatie over haar zoon opleveren.

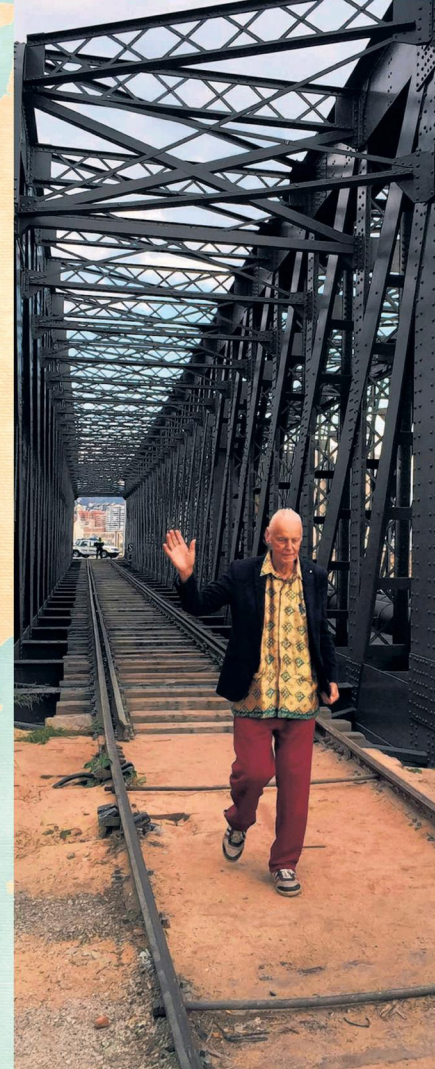
In dezelfde fase van het onderzoek heb ik begonnen het e-mailverkeer een massaler karakter te geven. Geen instantie of deskundige ontsnapte aan onze drive om Manolito op te sporen. Ik heb een paar honderd e-mails (in het Spaans of Catalaans) gestuurd, naar alle ziekenhuizen in Málaga, alle mogelijke adoptiebureaus en -organisaties, historische clubs, zigeunerorganisaties, kerken, bejaardencentra, verpleeghuizen, et cetera. Omdat eind november informatie binnenkwam dat Aurora mogelijk nog in leven was, en dat zij zou wonen in een bepaalde wijk in Málaga, stuurde ik tientallen mails naar instanties en voorzieningen in en om de desbetreffende wijk, zoals wijkcentra, apotheek, eerstehulpstations, huisartsen. Maar ook naar andere plaatsen waar een (ouder) mens wel eens heen moet, zoals kappers, pedicures enzovoort.

Om nog grondiger genealogische bronnen te raadplegen ben ik op zoek gegaan naar een genealoog in Málaga, om ter plaatse informatie in te winnen. Daarbij ben ik tegen Tony Bryant 'aansgelopen'. Tony is een Engelsman die al ruim twintig jaar in Málaga woont. Hij is gespecialiseerd in onderzoek naar zigeunerfamilies (en flamenco) en hij vond het onderzoek zo fascinerend dat hij graag wilde helpen. Tony was een grote steun. Hij stelde onder meer voor om, in nauwe overleg, het verhaal van Manolito in zijn eigen woorden op te schrijven om daarmee de plaatselijke media te benaderen.

Ondertussen was er nog een doorlopend contact met één van de archieven: *Archivo de la Diputación de Málaga*, oftewel het archief van de provincie Málaga. We mochten de zoekvraag nogmaals verwoorden in een formulier dat moest worden voorzien van een handtekening en een kopie van m'n identiteitsbewijs. Maar ook hierop was de reactie negatief: we hadden te weinig informatie om houvast te bieden.

Nog een teleurstelling

Midden december kwam er opeens een, naar al gauw bleek, valse melding dat Manolito gevonden zou zijn. Dit aanvankelijk oppolettend bericht ging vergezeld van de mededeling dat hij de afgelopen zomer overleden zou zijn. Gelukkig niet waar, zo bleek bij nadere bestudering. Dit ging over een heel andere persoon met een

• Mark Wessels, de vader van Manolito, op de brug naar Playa de San Andrés, gelegen aan het strand van Málaga. Daar woonde in 1958 zijn lieve Aurora, de moeder van zijn zoon.

• Erik Gigengack (midden) met Mark Wessels (links) en Tony Bryant

Verborgen schat op het wereldwijde web

Mark Wessels is als een oom voor Erik Gigengack (57) uit Hengelo. En een oom laat je niet zomaar in de steek. Zoektochten naar de verloren zoon van de inmiddels 78-jarige Wessels lopen keer op keer vast. Gigengack heeft ervaring met het ontfaan van familiehistorieën en zijn handen begonnen te trillen. De vriend van zijn vader is 78 jaar, heeft suikerziekte en ziet heel slecht. „Ik dacht bij mezelf we kunnen niet nog vijf jaar wachten”, vertelt Gigengack. „Een familie hoort compleet te zijn. Ik wil dat een verhaal rond is.”

Ondanks mislukte pogingen van het tv-programma Spoorloos en het Rode Kruis gaat de Hengeloër de uitdaging aan. Hij begint de zoektocht naar Manolito niet in zonnig Spanje, maar gewoon achter de laptop in Hengelo. Negentig procent van zijn spoorwerk speelt zich af op het wereldwijde web. Gigengack verstuurt honderden e-mails, zoekt naar nieuwe invalshoeken, begint een eigen website, struint social media af en schrijft vele instanties aan. Er zijn weinig aanknopingspunten. De intensieve, online zoektocht leidt uiteindelijk tot een artikel in een Spaanse krant. Drieëntwintig maanden later is de verloren zoon gevonden. Een toevalstreffer.

„En we ontvingen diezelfde dag ook nog het geboortecertificaat.” Gigengack kan zijn geluk niet op. „Ik was zo gedreven, kon Manolito niet meer loslaten. En had soms zelfs het gevoel dat het niet meer lukken. Het loopt nu zo mooi af...”

Toeval of niet, maar dezelfde dag ontvingen we een geboortecertificaat van het *Archivo de la Diputación de Málaga*. Het betrof een in het ziekenhuis opgepakt document dat de geboorte van Manolito beschrijft en dat ons zijn exacte geboortedatum gaf, evenals zijn tweede achternaam. Het vermelde adres van Aurora, Playa de San Andrés 27, bleek exact zoals steeds door Mark was gezegd.

Een hoopvol einde

Sinds eind december hebben vader en zoon elkaar regelmatig gebeld en op 28 januari hebben ze elkaar voor het eerst van hun leven ontmoet, in Málaga. Mark moest daarvoor terugkomen uit Bali, waar hij overwintert. Manolito en de andere kinderen van Mark hebben veelvuldig ge-maild en foto's uitgewisseld. Iedereen is blij en uiterst gelukkig dat Manolito is gevonden. De familie is compleet.

DE ONTMOETING

Málaga, 28 januari. Na ruim 57 jaar ontmoet Mark Wessels voor het eerst Manolito. Via zijn zoon ziet hij enkele dagen later ook Aurora terug.

DE ZOEKTOCHT

De meest bekende brief van Marks geliefde Aurora in Barcelona dateert van augustus 1962.

Genealogische sites bieden geen zoekresultaten. Moeder en zoon Manolito lijken aanvankelijk onvindbaar.

Ook het uitpluizen van diverse archieven in Spanje en Nederland levert geen doorbraak op.

Via Facebook worden contacten gelegd en oproepen gedaan. Het wachten is op de gouden tip.

Met hulp van tolken worden honderden e-mails gestuurd naar alle denkbare instanties in Málaga en Barcelona.

Journalist Álvaro Frías Blanco van de regionale krant *Diario Sur* schrijft over de zoektocht naar Manolito. Zijn artikel leidt naar de verloren zoon.

